

Muž s opaskem

Zadek si hověl v měkkém mechu, záda byla opřená o tvrdý kmen vzrostlého stromu. Jehličnan, to bylo maximum jeho rozlišovacích schopností. Stromy ho nijak nezajímaly, co by z toho taky měl? Prachy určitě ne. Takhle značky aut, to byla jiná. V těch se vyznal, tam byl doma. A hlavně: jak rychle to které auto otevřít. U některého stačilo pár vteřin, u jiného se *dobyť* mohlo protáhnout i na dlouhé minuty. A to už je v téhle "profesi" pořádné riziko.

Zrovna jako tu poslední březnovou sobotu. Dlouhé minuty, které ho tehdy zdržely při otevírání vylepšeného centrálního zamykání, ty ho budou stát osmnáct měsíců svobody. Ale jak si měl pomoci, když ta peněženka na sedadle spolujezdce vypadala tak napěchovaně? Napadlo by ho snad, že ve dvě ráno si ho někdo všimne a bude volat fízlům? Určitě nějaká stará bába v okně, co nemohla spát. Sakra! Chtěl se přece jenom projet! Nechtěl to auto ukrást, ty prachy by mu bohatě stačily. Bylo to možná i dvacet táců! Když však zahlédl modré majáky, stihl už tak akorát namířit do prvního sloupu...

Nejprve to ani nevypadalo nějak zle, dokonce ani do vazby ho nevzali. Nezapíral, ke všemu se přiznal. Když do protokolu diktoval, kolik aut zase *zmákl*, skoro se nadýmal pýchou. A vůbec, lidi jsou blbí, nemají v těch autech pořád něco nechávat. Dobře jim tak, příště si aspoň dají pozor! Ráno ho vykopli na ulici. Ledová sprcha přišla až u soudu. Předchozí podmíněné tresty prý nesplnily svůj výchovný účel. Osmnáct měsíců natvrdo.

Ale dnes ho určitě ještě nedostanou, dnes ještě ne! A zítra? Kde je teď zítřek, vždyť nikdy nežil budoucností. Chvilku si odpočine a pak se uvidí. Spokojen se svým *rozhodnutím*, lenivě zamáčkl zbytek cigarety a pomalu zavřel oči.

Dokonce ani pevné uchopení za jeho paže a postavení na nohy ho plně neprobralo. To až to charakteristické a jemu tolik známé kovové zacvaknutí. Pouta na jeho ruku se stala definitivní tečkou za veškerým sněním. Sněním o tom, jak dlouho bude ještě unikat, jak dlouho si ještě bude užívat svobody. Ten starý advokát mu sice dobrácky radil, ať do basy nastoupí sám, že jinak mu ještě nějaký ten měsíc přičtou. Ale copak někdy někoho poslouchal? Neposlouchal. A nikdy poslouchat nebude! To byla jedna z mála věcí, ve kterých měl v životě jasno.

Šedivý barák, před kterým bílá dodávka pozvolna zastavila, svou pochmurností sice basu připomínal, ale nebyl nějak malý? A kde je nějaký plot? Nejspíš ho napřed vzali na fízlárnou, vyřídít nějaké papíry. Nebude se s nimi vůbec bavit, už posledně se zařekl, že s fízly do smrti nepromluví! Prý všechno příznej a pomůže ti to. Jo, rok a půl vyfasoval... Sevřel zuby

tak silně, až to hlasitě zaskřípalo.

Po výšlapu do prvního patra následovala osobní prohlídka – kvůli čemu jinému by z něho stáhli všechno oblečení? Ale proč je pak nezajímá třeba obsah jeho kapes? A co občanka, proč tu po něm pořád nikdo nechtěl? Dokonce se ho nezeptali ani na jméno. To přece fízlové musí, ne? A jak je možné, že ještě nikoho nepotkali? Na schodech, na chodbě, nikde; kde sakra jsou nějakí další policajti? Kromě těch dvou, kteří ho naložili do auta a dovezli sem? Hlavou mu projel jakýsi záchvěv nejistoty, žaludek se mu sice jen lehce, ale ne zrovna příjemně stáhl. Fízlové celou dobu mlčeli (uvědomil si, že veškeré "pokyny" dostával především důrazným postrkováním) a on se rozhodně na nic ptát nebude. Jeho zuby se znovu pevně sevřely.

Z myšlenek ho vytrhl další pevný úchop paží: přes chodbu ho vedli k plechovým dvěřím hned naproti. Úplně nahého. Sotva se stihl tázavě ohlédnout po oblečení, které zůstalo přesně tam, kde ho svlékli, aby v zápětí jeho oči spočinuly na něčem úplně jiném. Tázavý pohled se změnil v překvapení. Za svůj devatenáctiletý život už stihl vidět vybavení nejedné policejní cely, ale tohle byla pro něj úplná novinka. Jasně, policejní cely byly vždy vybaveny "skromně", ale tady byla v celé místnosti jen jedna jediná věc. Lavice. Obyčejná dřevěná lavice. Na tom se přece nedá chrápat, ani deka tady není. V každé cele byla vždycky deka! Žaludek se začal stahovat o něco silněji. Vlastně ani nevěděl proč, nenapadlo ho zatím nic konkrétního, ale počala se ho zmocňovat nervozita. Ne, nervozita není to správné pojmenování jeho stavu: byl to strach. V místnosti rozhodně nebylo velké teplo, ale jemu na čele vyskočily první kapky potu...

V zápětí se konečně dočkal odpovědi alespoň na jednu svou otázku. Ti dva tady nejsou sami. Do místnosti vstoupil třetí fízl. Alespoň tedy on je doposud všechny za fízly považoval. V tomto okamžiku si vzpomněl na svého starého advokáta (proč ho jen neposlechl?), který mu slíbil, že se za ním do basy přijde podívat. Bude si mu na ty fízly stěžovat! Vítězoslavně se ušklíbl a pohledem zapátral po jejich číslech. Oči bloudily po uniformách, ale místo nalezení identifikačních čísel přišlo další sevření žaludku. Mnohem, mnohem silnější, než kdy předtím. Žádná čísla totiž na uniformách neměli. A až teď mu došlo, že vlastně na sobě neměli ani pořádné policejní uniformy. Byly to sice jakési černé kombinézy (ve své nadutosti si snad myslel, že si pro něj došla rovnou zásahovka), měli kolem pasu široký služební opasek, na kterém se lehce pohupoval obušek, nechyběla ani nezbytná policejní pouta,... To všechno by sedělo, ale kde jsou nějaké fízlačké nášivky, kde jsou nějaká čísla? Kde jsou ta zasraná čísla?

Zmocnila se ho panika. Určitě by ho napadly desítky černých scénářů, ale k tomu jaksi

neměl čas. Ten třetí fízl – nebo kdo to vlastně byl – nepřišel s prázdnou. V ruce měl vojenský batoh, který teď položil na zem a otevřel. Pohled na provazy, které z batohu vytáhl, spustily z mladíkova čela další kapky potu. To už ale ležel na té zatracené dřevěné lavici. Dokonce i ta deka se tady najednou objevila. Byla složená a měl ji podstrčenou pod podbříškem. Netušil proč, ale v tomto okamžiku to bylo tím nejmenším, co ho trápilo. Jo, chtěl se bránit, nechtěl se dát zadarmo, ale byl zcela ochromen. Ani koňská dávka nějakého oblbováku by nesplnila svůj účel tak dokonale, jako jeho strach.

Nahé tělo pevně přitisknuté k lavici, ruce natažené před sebou. Silné provazy z vojenského batohu se postaraly o to, že v této poloze zůstane přesně tak dlouho, jak budou muži v černých kombinézách chtít. Pár minut? Hodinu? Den? Připadal si, jako by se ocitl v nějakém nepovedeném béčkovém filmu. Pohlédl na své k lavici přivázané ruce. Ne, tohle není žádný blbý film, tohle je tvrdá realita. Chtějí ho snad oddělat? Proč? Nesmysl, to už by nejspíš dávno ležel někde v lese, kdo by se s ním tahal až sem... Jeho odhodlání zatvrzele mlčet se pralo s touhou zjistit, co se to tady děje. Měl tolik otázek, avšak přidušené zvolání: "Co je?", to bylo tím jediným, co ze sebe dostal. Odpovědí mu byl bujarý smích.

Okamžitě otočil hlavou doleva, přesně do těch míst, odkud onen smích přišel. Když ho přivazovali k lavici, vůbec nepostřehl, že v místnosti už je jich celkem pět. On, tři muži v černých kombinézách a nově i muž v civilu. Nikdy dříve ho neviděl. Hádal mu tak třicet let, bílé tričko zastrčené do modrých riflí, nic, co by jakkoliv naznačovalo, o koho může jít. I když... Ano, přece jen se objevilo něco, co bylo dostatečnou nápovědou. Opasek v kalhotách onoho tajemného muže. Černý kožený opasek, který kontrastoval s bílým tričkem. Přesně takový opasek, jaký spatřil tehdy v noci. Pohozený na zadním sedadle. Nebyl ničím zvláštní, jen obyčejný a léty ošoupaný pásek do kalhot, ale přesto si byl jistý. Je to ON. To snad není možné... Ale ano, je to tak. Všechno dostalo rázem jasné obrysy. Našel si ho. Ten chlap, kterému se vloupal do auta, kterému s tím autem – napůl leknutím, napůl schválně – napálil do sloupu, ten chlap si ho našel! Bylo to poprvé v jeho životě, kdy si přál, aby ho raději našli policajti.

Chtěl něco říct, chtěl spustit nějakou trapnou výmluvu, kterých měl za ta léta "praxe" v zásobě desítky: napřed pro rodiče a pro učitele, později pak pro fízly a pro soudce. Výmluvy byly pevnou součástí jeho dosavadního života. Tady však jeho řeči nikoho nezajímaly. Jen otevřel pusku k prvnímu zamumlání, ucítil na holých zádech rázné poklepání gumového obušku, následované strohým příkazem, aby držel hubu. Slova se ujal *muž s opaskem*. Že prý oprava toho rozflákaného auta stála sto šestnáct tisíc. Určitě si něco přisadil, frajer namyšlený. A že prý každou jednu tisícovku teď ucítí na vlastní kůži. Nechápal. Chtějí ho vyděsit? No tak to se jim povedlo, tak snad by to divadlo tady mohli ukončit, ne? V tu chvíli ještě netušil, jak moc se plete. Jak moc si ještě počká, než bude jeho zcela nový zážitek u konce.

Černý kožený opasek. Ano, právě tento prostý oděvní doplněk měl za malou chvíli sehrát v celém příběhu hlavní roli. Muž si opasek pomalu odepnul a stejně pomalu, skoro obřadně, ho vysvobodil z poutek u kalhot. Mladík z lavice na celou tu scénu zíral jako omráčený: začínal *cosi* tušit. Jeho srdce zřetelně zrychlilo svou práci a prudký nával krve do jeho hlavy jako by rozproudil novou záplavu myšlenek... "Pusťte mě!", rozhodl se důrazně zařvat, jenže mu bylo sotva rozumět. A ke všemu mu hlas přeskakoval tak, jako by se snad vrátil do svých pubertálních let. Tak moc měl hrdlo sevřené strachem. Co má dělat? Má zkusit křičet o pomoc? Hm, kdyby ho mohl někdo slyšet, jistě by mu něčím zacpali pusku.

Pokusil se i zvednout z lavice, jako by snad úplně zapomněl na všechny ty provazy. Ty ovšem nezapomněly na něj: byly pevné a nekompromisně ho držely tam, kde ho přítomní muži

chtěli mít. Ruka *muže s opaskem* jakoby výsměšně pohladila jeho vlasy a ústa vzdálená jen pár centimetrů od jeho ucha sdělovala něco, čemu nechtěl uvěřit. To přece musí být blbý vtip. Že prý dostane lepší lekci, než jakou mu poskytne pár měsíců v kriminále. Bolestivou lekci. Že prý bolest – a *muž s opaskem* si dával na vyslovení onoho bodavého slova obzvláště záležet – poučila i větší darebáky, než je on. Že prý *muž s opaskem* ví, že prachy za tu škodu na autě od něj těžko kdy uvidí, ale že je vlastně ani nechce. Že se raději pobaví. Tady a teď.

Kožený opasek se ocitl v jiné ruce. Už ho nedržel majitel poškozeného auta, ale muž v černé kombinéze. Ten třetí, ten s vojenským batohem. Ten, pod jehož kombinézou se daly tušit zvláště svalnaté paže. Neprodleně po převzetí opasku se postavil z boku lavice. Právě tak, aby napůl přeložený řemen v jeho ruce měl mladíkův zadek pohodlně na dosah.

Tušení, co ho teď čeká, se začalo měnit v jistotu. Už chápal tu lavici, už chápal ty provazy, už chápal dokonce i tu deku, která mu nadzvedávala zadek. A především pak ten pásek vytažený z kalhot, který ve spojení se zmínkou o "bolestivé lekci" nabízel v podstatě jen jeden jediný možný scénář... Nikdy ještě řemenem nedostal. Vlastně nedostal vůbec. Jasně, při nespočtu rvaček, které pamatoval, tu a tam nějakou ránu utržil, ale výprask na holou prdel? To nikdy. Takové ponížení... A jak to vůbec bolí? Asi docela dost? Do prdele!

Muž v bílém tričku si dřepł jen malý kousek od lavice. Nepochybně chtěl dobře vidět: nejen na mladíkův zadek, ale i na jeho tvář. Jedny z páru očí, které se na malý okamžik střetly, se zavřely. Obličej se stáhl; i na tak mladém čele naskočily vrásky. To řemen poprvé dopadl na jeho holý zadek. Holý a bezbranný zadek. "**Jedna**", konstatoval někdo suše. Musel to být jeden z těch dvou mužů v černých kombinézách, kteří teď stáli opodál. On přitom čekal ještě nějaký proslov, nějaké kázání, ba dokonce ještě pořád někde v malém koutku duše naivně doufal, že ho chtějí jen postrašit... Bolest ho rychle a definitivně vyvedla z omylu. "Tohle ne!", vykřikl hned, jakmile povolil křečovitě sevření pusy. Tentokrát mu bylo rozumět dobře, řemen mu očividně rozvázal jazyk i uvolnil sevřené hrdlo. Avšak tvrdý výraz ve tváři dřepícího muže byl dostatečně výmluvný a bez nutnosti jediného slova dával jasnou odpověď: *tohle ano*. "**Dvě, tři, čtyři,...**" Lekce začala. Bolestivá lekce.

Napadlo ho, jestli je řemen ošoupaný jen letitým držením kalhot, nebo zda už někdy dříve posloužil jako nástroj bolesti. "... **jedenáct, dvanáct, třináct...**" Druhá varianta se zdála pravděpodobnější. Nikdo, kromě mladíka na lavici, nevypadal, že by se setkal s něčím novým. Byli skvěle sehraní a očividně to pro ně nebyla žádná premiéra.

"... **dvacet tři, dvacet čtyři, dvacet pět ...**" Vždy ve stejném okamžiku, když uslyšel prásknutí řemene, mu bylo dáno uvědomit si, že to bylo střetnutí s jeho zadnicí. Bolest nedávala prostor pro jiné vysvětlení. Bolest, která byla jednou tupá, jindy ostrá, ale vždy velmi výrazná. A vždy projela skoro celým jeho tělem. Vykonavatel tělesného trestu mu navíc po každé ráně dopřál pár vteřin: ne zbytečně dlouho, aby si snad náhodou nestihl od bolesti odpočinout, ale dost na to, aby si ji stihl plně vychutnat. "... **třicet, třicet jedna, třicet dva ...**" Kdyby tak alespoň mohl uhýbat zadkem, alespoň trošičku! Ale nešlo to, ani o kousek. Provazy v dolní části zad a taky ty těsně pod zadkem patřičily k těm nejpevněji utaženým. Mohl nanejvýš zoufale stahovat hýžďové svaly, ale to černému koženému opasku nijak nebránilo, aby dál a nerušeně plnil svůj úkol, aby přísně a bolestivě trestal. Mohl dokonce pohodlně dopadnout dvakrát i třikrát po sobě na to stejné místo a tím významně zvýšit *výchovný* efekt "exekuce". Copak může mít blbý pásek do kalhot na svědomí takové utrpení? Pak si trestaný mladík vybavil ty silné ruce. Může být rád, že si někde ze stáje nepřinesli bič.

"... čtyřicet sedm, čtyřicet osm, čtyřicet devět ..." Zkoušel zjistit, kdy je bolest mírnější: když zadek zatne, nebo když ho povolí? K jeho smůle se však zdálo, že to na intenzitu bolesti nemá žádný vliv. A tak ho nechal zatnutý, stejně už to byla spíše samovolná reakce, než projev jeho rozhodnutí. Bolestivá lekce byla v plném proudu. Přesto všechno, vyjma onoho výkřiku po první ráně, držel rty pevně semknuté. Byť už těch ran schytl rovných padesát! To by tak hrálo, aby tady ječel, takovou radost nikomu neudělá!

Což byla zřejmě chyba. Muž, který byl přesvědčen, že řemen trestá lépe, než pobyt za mřížemi, začal být s dosavadním průběhem výprasku *poněkud* nespokojen. Pozvedl proto pohled k muži v černé kombinéze a významně se zamračil. Nebylo pochyb o tom, že toto gesto bylo okamžitě a především správně pochopeno. Padesátá první rána toho byla jasným důkazem. A jestliže doteď byla bolest "svinská", tak nyní se stala nesnesitelnou. Alespoň tak ji hodnotil, tak ji vnímal. Snášet ji ale musel. Ty zatracené provazy... Účinek důraznější razance ran se projevil i tak, že začal křičet. Ne snad proto, že by to považoval za rozumné, aby byl muž v bílém tričku s průběhem trestu konečně plně spokojen a neměl nutkání vyzvat k ještě tvrdším švihům, ale prostě proto, že výprask neskutečně bolel. "... padesát osm, padesát devět, šedesát ..." Ruce se zoufale snažily vymanit z provazů, aby se pokusily chránit zadek před dalším dopadem trestajícího nástroje. Marně.

Kolik ještě dostane? Zatmělo se mu před očima. Nejen po další nelítostné ráně, ale především proto, že si vzpomněl na číslo sto šestnáct. Tolik přece tvrdil ten chlápek, že stála oprava auta. V tisících. A že každou tisícovku pocítí na vlastní kůži. Teď už rozuměl i této hádance. Za každou tisícovku jedna rána řemenem. Úvahy o počtu ran přerušil další švih koženého opasku. Pot mu už nestékal jen z čela, potil se po celém těle. Proč jen nešel hned do té basy, papír k nástupu už měl v kapse nejméně dva týdny...

"... sedmdesát jedna, sedmdesát dvě, sedmdesát tři ..." "Áááú, to hrozně moc bolí, to už stačí. Prosim. Prosiím!" Uvědomil si, že naposledy někoho o něco prosil snad někdy na základce. Prosby nepatřily k jeho životnímu stylu. Byl zvyklý si brát. Bez ptaní, bez proseb. Tak teď tedy *dostával* opravdu dosytosti. Skoro by se své úvaze zasmál, kdyby se mu nezkrivil obličej po další ráně.

Ještě několikrát se pokoušel *vysvětlit*, že výprask ho strašně bolí, ale byl ujištěn, že všechno je v nejlepším pořádku, že právě proto je tady. To fakt schytá sto šestnáct ran? *Sto šestnáct*. To neukecá, to neuprosí, to už věděl... Ale jak to vydrží? No, s tím si nemusel dělat starosti. Opět si totiž uvědomil, že díky provazům bude jeho zadek plně k dispozici tomu proklatému řemeni – do poslední rány. "... osmdesát devět, devadesát, devadesát jedna ..." Hlasitý křik se střídal s tichým nářkem. K potokům potu se přidal i příval slz. Zmítal se ve směsici bolesti, ponížení, zoufalství a vzteku. Ale bolest, ta ohromná bolest tomu všemu dominovala. Nevěděl, co by si teď přál raději. Přestávku? Rychle výprask dokončit? Ovšem žádný dotaz nepřicházel, bylo rozhodnuto za něj. Černý kožený opasek, ten šílený nástroj bolesti, pokračoval ve své práci. Veden tvrdou rukou přísného muže v černé kombinéze... Prásk! Prásk! Prásk!

Jak se blížil konec jeho utrpení – alespoň tedy doufal, že ona sto šestnáctka je skutečně tím magickým číslem, které řemen konečně zastaví! – stala se jedna zvláštní a opravdu nečekaná věc. Ačkoliv si v hlavě plánoval, že jakmile ho odvážou, okamžitě se pomstí (i kdyby ho pak tím řemenem měli řezat hodinu v kuse, tak určitě dříve alespoň jednomu z jeho

trýznitelů stihne rozbít hubu), teď nastal jakýsi zlom. Došlo mu, že svou lekci, svou bolestivou lekci, si plně zasloužil. Bylo to něco neuvěřitelného, vždyť tím – snad poprvé za svůj život – přiznal vlastní chybu! Od toho okamžiku, byť "exekutor" rozhodně v síle ran nepolevil, snášel bolest přece jen o něco lépe. Ulevilo se mu. Vybavila se mu i soudcova slova o tom, že podmíněné odsouzení nesplnilo svůj výchovný účel. Tak teď by mohl být soudce spokojený, tato lekce svůj účel dozajista splní. Bude potrestán, bude poučen.

"... sto čtrnáct, sto patnáct, sto šestnáct." S prosbou v očích pohlédl na muže, kterému rozflákal auto, pak postupně na všechny muže v černých kombinézách – a tiše očekával, jestli je to opravdu konec. Naštěstí byl. Opasek se vrátil zpět do riflí a jeho majitel si spokojeně prohlížel výsledek právě dokončené lekce: nad zmalovaným zadkem uznale pokýval hlavou. Provazy konečně povolily své pevné sevření, ruce se mohly volně pohybovat a v podstatě mechanicky se rozhodly okamžitě osahat bolavou prdel. Řemen se na ní musel podepsat opravdu poctivě, na první dotek poznal, že je pořádně oteklá. Nenašlo by se na ní místo, které by řemen ušetřil. Teprve po této "obhlídce" své zadnice slezl z lavice a poslušně se postavil před muže, který pro něj vymyslel tak důkladnou lekci. Čekal, co bude dál.

A dočkal se toho dne ještě jednoho překvapení. Překvapení, které v něm tentokrát nevyvolalo strach, ale spíše stud. *Muž s opaskem* konstatoval, že si zřejmě užil dost a ještě se ho zeptal, jestli bude chtít někam hodit. Nevěřil vlastním ušima. Se sklopeným zrakem přijal tuto nabídku a požádal o odvoz ... k věznici. Čekal ho přece ještě jeden trest.

Cestou pak přemýšlel, jakou výmluvu přednese v base, až se ho budou ptát, kde přišel k těm parádním jelitům na prdeli; a že je i na poměrně měkkém sedadle pěkně cítil! Zatím na nic nepřišel, ale určitě věděl, že "žalovat" nebude. I ten první trest, ten tělesný trest, byl totiž zasloužený. A bude to určitě poslední výmluva v jeho životě, to si svatosvatě slíbil!

Při vystupování na muže ještě naposledy pohlédl: a poděkoval. A ač to přímo nevyslovil, v jeho očích bylo možno spatřit, že nejen za ten odvoz. *Muž s opaskem* mu jen lehce pokynul. Nějaké vysvětlování, že znovu by se už k žádnému autu neměl přiblížit ani na sto metrů, nebylo potřeba. Řemen mu to pověděl dostatečně

srozumitelně. **Řemen totiž umí hovořit jasnou řečí!**

Autor povídky a ilustračních fotek: **Amplus**
Duben 2017